

РЕШЕНИЕ

№ 10693

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110110673 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал.1 от ГПК за признаване за установено по отношение на „С.в.“ АД, че Н. А. В. не дължи принудително изпълнение на сумата 787,03 лв. - главница, ведно със законна лихва от 30.06.2016 . до изплащане на вземането, 75,18 лв. - мораторна лихва, 325,00 лв. - съдебни разноски, по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. дело №35779/2016 г. по описа на СРС.

Ищецът твърди, че срещу неговия наследодател - А.М. В., и в полза на ответното дружество е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение, вкл. в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно

решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Принудителното събиране на всяка месечна удръжка, в изпълнение на наложен заповед, представлява действие, което изгражда изпълнението на принудителния способ заповед, поради което ежесечно прекъсва преклузивния срок по чл.

433, ал.1, т.8 от ГПК и този по 117, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

От Удостоверение за наследници от 05.10.2021 г., издадено от Столична Община, на А.М. В. се установява, че е починал на 30.08.2021 г. и оставил за наследник по закон Н. А. В..

Не се спори, а и от писмените доказателства се изяснява, че по заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 01.08.2016 г., издадена по ч.гр. дело № 35779/2016 г., СРС, е издаден изпълнителен лист на 06.12.2016 г., съгласно който длъжникът А.М. В., ЕГН *****, е осъден да заплати на кредитора С.в. АД сумата от 787,03 лв., представляваща неизплатена сума за потребена вода през периода от 4.09.2012г. до 11.06.2016г., ведно със законна лихва за периода от 30.06.2016 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 75,18 лв. за периода от 5.10.2012 г. до 11.06.2016 г. и 325 лв. разноски по делото, а именно: 25 лв. държавна такса и 300 лв. възнаграждение на юрисконсулт. Заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 11.10.2016 г.

От изп. дело № 663/2017 г. по описа на ЧСИ С.Х., с рег. № 863 на КЧСИ се установява, че ответното дружество е подало на 24.02.2017 г. молба, по която е образувано срещу А.М. В. изпълнителното производство, с предмет принудително изпълнение на сумите по изпълнителния лист. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение. С оглед на датата, на която е влязла в законна сила заповедта за изпълнение следва да се приеме, че срокът по чл. 117, ал.2 от ЗЗД е прекъснат с подаване на молбата за образуване изпълнително дело.

В хода на изпълнителното производство се установява, че след 24.02.2017 г. е връчено запорно съобщение на 11.04.2017 г. на третото задължено лице за наложен запор парични вземания на длъжника при „Б. Дск“ ЕАД, както и при други банкови институции на същата дата. Постъпила е на 14.01.2019 г. молба на вискателя – ответник, с която заявява да се извършат конкретни изпълнителни действия – запор върху трудово възнаграждение, опис на движими вещи, като от материалите по изп. дело е видно, че е наложен запор върху трудово възнаграждение. Тази молба, считано от последното изп. действие от 11.04.2017 г. е подадена в двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, съгласно която разпоредба ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години-изпълнителното производство се прекратява. Установените фактически положения по делото дават основание на съда да приеме, че изп. дело не е перемирано, от една страна, а от друга – прекъснат е петгодишния давностен срок с предприето от вискателя – арг. от чл. 116, б „в“ от ЗЗД, действие на принудително изпълнение. Следва да се съобразят разясненията по приложението на закона, дадени с решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато вискателят е посочил нов изпълнителен способ. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането не е образувано ново изпълнително дело. Предвид изложеното, прекъсната на 14.01.2019 г. новата петгодишна давност изтича през 2024 г. Към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК не е изтекъл приложимия давностен срок за паричните вземания по изпълнителния лист, поради което исковата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника деловодни разноски за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. А. В., с ЕГН:*****, постоянен адрес: *****, срещу „С.в.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Н. А. В., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „С.в.“ АД, с ЕИК:*****, на сумата 787,03 лв. - главница, ведно със законна лихва от 30.06.2016 . до изплащане на вземането, 75,18 лв. - мораторна лихва, и 325,00 лв. - съдебни разноси, по изпълнителен лист от 06.12.2016 г., издаден по ч. гр. дело № 35779/2016 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Н. А. В., с ЕГН:*****, постоянен адрес: *****, да заплати на „С.в.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: ***** на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____